

Arrest

nr. 182 275 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 6 maart 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie ni. dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben, een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie behaalde (zie kopie getuigschrift), zich ingeschreven heeft als student hogere graad aan het keramiekatelier in de Academie van Beeldende Kunst en Media te Genk (zie documenten ivm keramiek opleiding in Turkije), een heel sociaal netwerk opgebouwd heeft, intussen de Nederlandse taal machtig is (zie inschrijvingsfiches), zijn centrum van belangen in België gesitueerd zou zijn, zeer gewaardeerd wordt omwille van zijn persoonlijkheid en zijn artistiek talent, aan vrijwilligerswerk doet (zie verklaringen), helemaal opgenomen zou zijn in de Maasmechelse gemeenschap, een appartement huurt in Maasmechelen (zie huurcontract), zich steeds met enthousiasme ingezet heeft om te werken en zich te bevorderen, een getuigschrift bekomen is van vakbekwaamheid als halal-slachter (zie voorlopig getuigschrift van vakbekwaamheid, certificaat) steeds werkbereid geweest is, tijdens zijn legaal verblijf gewerkt heeft als halal-slachter (zie loonstrookjes, overschrijving belastingen, verklaring B. kippenslachterij), indien hij opnieuw over een verblijfstitel zou beschikken onmiddellijk in dienst kan treden bij B. kippenslachterij bvba (zie arbeidsovereenkomst) niet ten laste is geweest van de Belgische Staat of het OCMW, zijn artistiek talent steeds heeft trachten te ontplooiën en te delen met de maatschappij (zie brief ivm tentoonstelling, kandidaatstelling functie docent keramiek) verschillende workshops heeft begeleid en les gegeven heeft in pottenbakken (ize attest, brief jongerenwerking waterschei vzw), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009 nr 198.769).

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 08 februari 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 20 april 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procédure - namelijk 2 maand 12 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 28 februari 2006 en verbleef nadien een tijd illegaal in België.

Op 23 augustus 2006 diende betrokkene een aanvraag 9.3 in, deze werd onontvankelijk bevonden op 16 januari 2008 en er werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, opgesteld voor betrokkene. Op 11 september 2008 diende betrokkene een aanvraag voor het bekomen van een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. Deze werd onontvankelijk verklaard op 23 januari 2009 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkene in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (Al.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 03 september-2009 werden instructies verstuurd aan de gemeente om betrokkene in toepassing van artikel .9 en 13 van de wet van 15 december 1980, in het Vreemdelingenregister in te schrijven en het bewijs van inschrijving in dat register af te geven, geldig voor de duur van 12 maanden (A-kaart). Diezelfde dag werd aan betrokkene per brief gevraagd of hij de Procedure 9ter al dan niet wenste verder te zetten. Aangezien betrokkene niet reageerde op deze vraag werd de aanvraag 9ter op 19 oktober 2010 afgesloten als zijnde 'zonder voorwerp'. Op 01 juli 2013 werd geweigerd het tijdelijk verblijf van betrokkene nog langer te vérlengen aangezien hij niet voldeed aan de gestelde voorwaarden en werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, de beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, werden later die maand aan betrokkene betekend.

De raadsheer haalt aan dat de weigering van de arbeidsvergunning te wijten is geweest aan de onzorgvuldigheid van de voormalige werkgever van verzoeker (zie brief betreffende weigering arbeidsvergunning). We willen er hier op wijzen dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" kan vormen tegen de afwijzing van de verlenging van de A-kaart ten gevolge van o.a. het feit dat betrokkene niet in het bezit was van een geldige arbeidskaart.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds als goede burger gedragen heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene stelt geen nauwe banden meer te hebben met Turkije. Het al dan niet onderhouden met banden van het land van herkomst valt binnen de eigen invloedssfeer. ; Indien betrokkene ervoor opteerde deze banden te negeren en geen inspanningen te leveren om contact te onderhouden met vrienden en familie in Turkije, is dat • volledig zijn eigen verantwoordelijkheid. Uit het administratief dossier blijkt dat de zoon van betrokkene -die nog , in Turkye woonachtig is- in mei 2012 een visumaanvraag indiende .bij de Belgische ambassade te Ankara y om op familiebezoek bij zijn vader te komen. Het feit dat betrokkene een zoon heeft in het thuisland houdt toch s. al in dat hij banden heeft met het land van herkomst.

De advocaat meent dat een terugkeer naar Turkije de rechten zoals vervat in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) schenden. Betrokkene zou zijn rechten met zijn naasten en zijn vrienden niet kunnen onderhouden, hij is steeds omringd door zijn vrienden die allen in Maasmechelen en omstreken leven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu we onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Betrokkene kan wellicht het contact met zijn vrienden in Maasmechelen en omstreken onderhouden via internet, telefoon, correspondentie en dergelijke meer. Betrokkene toont evenmin aan dat hij nog legaal in België verblijvende familieleden heeft waardoor de bewering als zou artikel 8 EVRM geschonden zou worden, verder onderzocht dient te worden op die basis.

Meester E. verwijst naar het feit dat betrokkene ingeschreven is als student Hogere Graad aan het keramiekatelier in de Academie van Beeldende Kunst en Media te Genk (zie verklaring van inschrijving inschrijving schooljaar 2013/2014). Het gegeven dat betrokkene hogere studies volgt is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”

1.3. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend in juli 2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

° 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd in juli 2013.

Betrokkene heeft na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om aan het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10 december 2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere grondslag.

2.2. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen elk steunen op een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod, nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet opleggen van een inreisverbod. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en beide beslissingen, tezelfdertijd, werden genomen door dezelfde ambtenaar, attaché L. V.d.R.

Hieruit blijkt dat het opleggen van het inreisverbod tezelfdertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag. Aldus stelt de Raad vast dat er *in casu* wel degelijk samenhang kan worden vastgesteld tussen beide bestreden beslissingen.

Verder instrueert de attaché L.V.d.R. de burgemeester van Maasmechelen om “*ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10.12.2013 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980*”, beide beslissingen aan verzoeker te betekenen.

De Raad is om deze redenen van oordeel dat er *in casu* sprake is van voldoende verknochtheid om de beide beslissingen in een en hetzelfde beroep aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie voert de verzoekende partij de volgende drie middelen aan:

“- Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht van de beslissing

Concluant is van oordeel dat het materieel motiveringsbeginsel geschonden is door de verweerster nu zij overgaat tot het onontvankelijk verklaren van de regularisatieaanvraag en een inreisverbod van 3 jaar oplegt;

De motivering van verweerster is niet afdoende wanneer zij stelt dat de elementen die worden uiteengezet door concluant, geen buitengewone omstandigheden uitmaken;

Bovendien laat verweerster na de redenen te geven van haar beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar;

- Schending art. 8 EVRM:

Daarnaast houdt de negatieve beslissing van verweerster een schending in van het recht op eerbieding van het privéleven van verzoeker daar hij zijn sociale banden in België niet kan onderhouden;

- Schending redelijkheidsbeginsel:

De beslissing van verweerster is manifest onredelijk te noemen nu bij de behandeling van de regularisatieaanvraag van concluant die reeds negen jaar ononderbroken verblijf houdt in België, geen rekening wordt gehouden met feitelijke gegevens in het dossier, nu deze tot de gegrondheid zouden behoren;

Verweerster dient op een redelijke en zorgvuldige wijze tot een beslissing te komen. Een louter zwart-wit onderscheid tussen de elementen van ontvankelijkheid en gegrondheid is in casu niet mogelijk nu deze

elementen verknocht zijn met elkaar. Het is niet redelijk de feitelijke omstandigheden in dit dossier buiten beschouwing te laten zoals de elementen van integratie, de duur van zijn verblijf, zijn werkbereidheid etc;

Voorts maakt het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar een onredelijke beslissing uit, nu geen elementen voorhanden zijn die een dermate verregaand verbod verantwoorden;

2.1. Eerste middel: Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht van de beslissing

Verwerende partij stelt ten onrechte dat er geen sprake is van een schending van art. 62 van de vreemdelingenwet, en stelt dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en materiële motiveringsplicht niet mogelijk is;

Betreffende de formele motiveringsplicht verwijst concludante naar het inreisverbod van 3 jaar, dat niet voldoet aan deze plicht van uitdrukkelijke motivering. Minstens schendt verweerster de materiële motiveringsplicht bij het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar;

Anders dan verweerder in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Verweerder stelt in de nota dat de invulling van de duur van het inreisverbod behoort tot zijn discretionaire bevoegdheid. Waar verweerder betoogt dat hij de duur van het inreisverbod niet dient te motiveren omdat de wet geen enkele parameter oplegt voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod, kan hij niet worden gevolgd. De stelling dat verweerder een inreisverbod van drie jaar kan opleggen indien hem geen elementen gekend zijn waaruit zich een kortere duur opdringt, is bovendien, daargelaten de vraag of deze stelling correct is, niet tot uitdrukking gebracht in de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of het niet voldoen aan de terugkeerverplichting in casu een voldoende wegend element is om een inreisverbod op te leggen van 3 jaar, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, gezien de verstrekkende gevolgen ervan, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. (RvV 19 februari 2014, nr. 119.120).

Dat verwerende partij ook de materiële motiveringsplicht schendt door over te gaan tot het onontvankelijk verklaren van de regularisatieaanvraag;

Verweerster gaat over tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, door te stellen dat geen buitengewone omstandigheden bewezen zouden zijn die een aanvraag uit België zouden verantwoorden;

Verzoeker toont op uitvoerige wijze aan waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan, nl.: Verzoeker verblijft reeds sinds 2006 onafgebroken in België verblijft en hier zijn sociale banden versterkt heeft, een buitengewone omstandigheid om zijn aanvraag alhier in te dienen. Zijn centrum van belangen is in Maasmechelen gesitueerd;

Verzoeker studeert aan de Academie van Beeldende Kunst en Media te Genk;

De motivering van verweerster faalt naar recht daar zij stelt dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op het art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM beschermt naast het recht op gezins- en familieleven ook het recht op privé-leven. Het recht op privé-leven omvat o.a. het recht op ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen;

Dat de motivering van verweerster op dit punt dan ook niet aanvaardbaar is wanneer zij stelt dat de gewone sociale relaties niet onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen;

Het hoeft geen betoog dat verzoeker, die sinds 2006 in België verblijft, in België zijn effectief privé-leven leidt;

Dat het centrum van zijn sociale belangen zich dan ook enkel in België situeert;

Dat verweerster met dien verstande de materiële motiveringsplicht schendt door haar beslissing tot onontvankelijkverklaring omwille van het ontbreken van buitengewone omstandigheden niet op enige aanvaardbare wijze verantwoordt;

Dat de motivering van verwerende partij met dien verstande niet kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig is wanneer de feitelijke gegevens voor ogen worden gehouden;

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig is.

2.2. Tweede middel: Schending van art. 8 EVRM

Zoals reeds gesteld, gaat verweerster ten onterechte over tot het onontvankelijk verklaren van het verzoek van verzoeker tot machtiging op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aangetoond worden.

De buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België verantwoordt, is het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen hier in België heeft. Hij heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van art. 8 EVRM.

Verzoeker heeft een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht gedurende zijn verblijf in België, sinds 2006.

Verzoeker wenst zijn banden te onderhouden met zijn naasten, zijn vrienden.

Verzoeker beroept zich dan ook terecht op artikel 8 van het EVRM, namelijk het recht van eerbiediging van het privé-leven en meer bepaald op het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen.

In hoofde van verzoeker bestaan er geen redenen om af te wijken van de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt.

Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn verblijf in België voldoende blijk gegeven van zijn motivatie om te werken. Hij is volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij en zijn centrum van belangen ligt volledig in België.

Dat de bestreden beslissing een schending van het recht op privéleven, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM inhoudt.

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker is volledig opgenomen in de gemeenschap van Maasmechelen en omstreken, zoals ook mag blijken uit de bijgebrachte verklaringen. (stuk 22-23)

Dat verweerster dan ook onterecht oordeelt dat art. 8 EVMR geen bescherming biedt voor de sociale relaties van verzoeker. Het recht op privé-leven omvat de sociale relaties!

Dat een terugkeer naar Turkije met dien verstande een drastische schending inhoudt van zijn recht op privé-leven, gezins- en familieleven, gezien verzoeker door een mogelijke terugkeer zijn sociale en familiale banden in België niet kan onderhouden.

Dat de beslissing van verweerster een ernstige schending van art. 8 EVRM inhoudt.

2.3. Derde middel: Schending redelijkheidsbeginsel

Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden: "Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Uit de bijgebrachte stukken volgt dat verzoeker zich tijdens zijn verblijf in België steeds heeft ingezet op de arbeidsmarkt, alsook op cultureel vlak.

Verzoeker is volledig in België geïntegreerd in de zevenjarige periode die hij in België verblijft.

Verzoeker heeft in de periode die hij in ons land is, heel wat blijvende banden opgebouwd.

De heer A. wordt omwille van zijn persoonlijkheid en zijn artistiek talent erg gewaardeerd door zijn omgeving.

De stad Genk stelt in zijn schrijven d.d. 20.04.2009:

"ATTEST

Namens het stadsbestuur van Genk bevestigen we dat de heer A. A. een workshop begeleidde in het kader van het project 'Brede School Doorbreek'.

Deze workshop vond plaats in de Stedelijke Academie voor Plastische Kunsten op maandag 9 maart 2009. Er namen 25 leerlingen van BS Hoevenzavel aan deel.

De medewerkers van de Cel Educatieve Projecten en de begeleiders van de school waardeerden in hoge mate de aanpak van de heer A. A. Alle kinderen waren zeer enthousiast en sterk betrokken bij de activiteit." (stuk 15)

Ook de jongerenwerking Waterschei vzw is vol lof over de werkwijze van verzoeker:

"Via dit attest bevestigen wij dat de heer A. A. als lesgever pottenbakken meedraait in onze werking. Hij is momenteel actief binnen twee tienergroepen. Beide groepen doorlopen een traject van 4 sessies. (8 sessies in totaal)

De eerste sessies zijn ondertussen achter de rug en wij kunnen getuigen dat de lessen op een professionele manier gegeven worden met de nodige vakkennis.

Wij zijn alvast tevreden en kijken uit naar het verdere verloop van het project. Indien U meer vragen zou hebben, kan U ons contacteren via bovenstaande gegevens.” (stuk 16)

Verzoeker doet bovendien aan vrijwilligerswerk aan het Lucerna-College te Genk. De leerkrachten zijn allen vol lof over de houding, integratie en inzet van verzoeker. (stuk 22)

Ook de burgemeester van Maasmechelen stelt dat verzoeker zich steeds heeft gedragen als een goede burger en alle nodige inspanningen heeft geleverd om niet ten laste van de Belgische staat te zijn. (stuk 23)

Bovendien is verzoeker ingeschreven als student Hogere Graad aan het keramiekatelier in de Academie van Beeldende Kunst en Media te Genk. De academie heeft al duidelijk te kennen gegeven dat de mogelijkheid voor verzoeker bestaat om in België op termijn les te geven.

Door een terugkeer zal hij een academiejaar verliezen, alsook de kans om zelf les te geven aan de kunstacademie.

Dat de beslissing aangaande de aanvraag tot machtiging van verweerster, alsook het inreisverbod, een schending inhouden van het redelijkheidsbeginsel gezien bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, geenszins rekening wordt gehouden met de feitelijke gegevens.

Dat verweerster zonder grondig na te gaan wat de feitelijke gegevens zijn, gemakshalve overgaat tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag.

De loutere stelling dat de verwijzing naar de duur van zijn verblijf in België, zijn integratie en werkbereidheid etc. elementen zijn die betrekking hebben op de gegrondheid, is niet ernstig, noch redelijk.

Uiteraard dient verweerster zich te buigen over de feitelijke elementen bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsvraag. Dat de ontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging op grond van art. 9bis buitengewone omstandigheden vereist, dienen aangetoond te worden door de aanvrager. Dat de motieven van verzoeker onlosmakelijk verband houden met zijn lang verblijf in België, en het zwart-wit onderscheid van verweerster met dien verstande niet realistisch is.

Dat het handelen van verweerster allesbehalve binnen de grenzen van het redelijkheidsbeginsel is, wanneer ze de aanvraag van verzoeker die hier volledig geïntegreerd is, de taal machtig is, overgaat tot het nemen van een dergelijke beslissing zonder zich te buigen alle feitelijke elementen die onlosmakelijk verband houden met de ontvankelijkheidsvraag en het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Dat de beslissing inzake de onontvankelijkheid en het inreisverbod van drie jaar niet naar enige redelijkheid kan verantwoord worden wanneer de feitelijke toestand van verzoekende partij voor ogen wordt gehouden.

Daargelaten de vraag of het niet voldoen aan de terugkeerverplichting in casu een voldoende wegend element is om een inreisverbod op te leggen van 3 jaar, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, gezien de verstrekkende gevolgen ervan, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. (RvV 19 februari 2014, nr. 119 120).

Het is ontegensprekelijk dat verzoeker zich volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, en volledig is opgenomen in de maatschappij. Zijn omgeving kent hem als een enthousiaste, werkwillige persoon.

De heer A. heeft tijdens zijn legaal verblijf in België steeds gewerkt en kan onmiddellijk aan de slag als hij over de nodige verblijfsdocumenten beschikt.

Dat op onomstotelijke wijze gesteld kan worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt op economisch, sociaal en cultureel vlak, alsook op maatschappelijk vlak.

Voor verzoeker zou een terugkeer een trauma betekenen. Het is onredelijk om verzoeker, die hier zijn leven heeft opgebouwd, gedwongen terug te sturen naar zijn herkomstland waar hij geen sociale banden meer heeft.

Verzoeker is duidelijk een meerwaarde voor onze maatschappij, reden waarom de onontvankelijkverklaring alsook het inreisverbod een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel.”

3.2. Gelet op het feit dat verzoeker dezelfde grieven doorheen de verschillende middelen aanvoert, worden de middelen hierna gezamenlijk besproken.

3.3. Met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies)

3.3.1. Met betrekking tot het inreisverbod voert verzoeker in het eerste en het derde middel aan dat de duur van het inreisverbod niet naar behoren werd gemotiveerd. Hij voert daarbij onder meer de schending aan van artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht

De in artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet vervatte formele motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het "afdoende" karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De verzoekende partij betoogt dat de maximumduur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. De verwerende partij betoogt daarentegen dat de tweede bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het opgelegde inreisverbod *in casu* afdoende wordt gemotiveerd door de verzoekende partij niet betwiste vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De tweede bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het inreisverbod dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van "juli 2013", zodat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen. De verwijzing naar het feit dat verzoeker ook nog een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, kan gelden als administratieve vaststelling, doch verantwoordt evenmin waarom deze maximumtermijn werd gekozen aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval (RvS 22 maart 2016, nr. 234.228).

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod.

Het eerste en het derde middel, in de mate deze betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing, zijn gegrond.

3.4. Met betrekking tot de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). *In concreto* betwist verzoeker de beoordeling van zijn sociale banden en stelt dat deze kennelijk onredelijk is. Hij verwijst naar het feit dat hij studeert aan de Academie van Beeldende Kunst en Media te Genk en betoogt dat zijn recht op privéleven en sociale relaties wel degelijk vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk om de volgende redenen:

“De elementen van integratie ni. dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben, een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie behaalde (zie kopie getuigschrift), zich ingeschreven heeft als student hogere graad aan het keramiekatelier in de Academie van Beeldende Kunst en Media te Genk (zie documenten ivm keramiek opleiding in Turkije), een heel sociaal netwerk opgebouwd heeft, intussen de Nederlandse taal machtig is (zie inschrijvingsfiches), zijn centrum van belangen in België gesitueerd zou zijn, zeer gewaardeerd wordt omwille van zijn persoonlijkheid en zijn artistiek talent, aan vrijwilligerswerk doet (zie verklaringen), helemaal opgenomen zou zijn in de Maasmechelse gemeenschap, een appartement huurt in Maasmechelen (zie huurcontract), zich steeds met enthousiasme ingezet heeft om te werken en zich te bevorderen, een getuigschrift bekomen is van vakbekwaamheid als halal-slachter (zie voorlopig getuigschrift van vakbekwaamheid, certificaat) steeds werkbereid geweest is, tijdens zijn legaal verblijf gewerkt heeft als halal-slachter (zie loonstrookjes, overschrijving belastingen, verklaring B. kippenslachterij), indien hij opnieuw over een verblijfstitel zou beschikken onmiddellijk in dienst kan treden bij B. kippenslachterij bvba (zie arbeidsovereenkomst) niet ten laste is geweest van de Belgische Staat of het OCMW, zijn artistiek talent steeds heeft trachten te ontplooiën en te delen met de maatschappij (zie brief ivm tentoonstelling, kandidaatstelling functie docent keramiek) verschillende workshops heeft begeleid en les gegeven heeft in pottenbakken (ize attest, brief jongerenwerking waterschei vzw), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009 nr 198.769).”

Verzoeker toont niet aan met welke elementen werd nagelaten rekening te houden, maar voert aan dat zijn recht op privéleven en sociale relaties wel degelijk valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en verwijst verder verwijst naar zijn activiteiten als student aan de Academie van Beeldende Kunst en Media te Genk.

De bescherming van artikel 8 van het EVRM is voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In de eerste bestreden beslissing wordt niet ontkend dat artikel 8 van het EVRM het recht op een privéleven en op sociale relaties inhoudt, maar wordt geoordeeld dat verzoekers opgebouwde sociale relaties in België niet dermate intens zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM dienen te vallen:

“Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu we onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Betrokkene kan wellicht het contact met zijn vrienden in Maasmechelen en omstreken onderhouden via internet, telefoon, correspondentie en

dergelijke meer. Betrokkene toont evenmin aan dat hij nog legaal in België verblijvende familieleden heeft waardoor de bewering als zou artikel 8 EVRM geschonden zou worden, verder onderzocht dient te worden op die basis.”

Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing ook vastgesteld dat verzoeker nog een zoon in Turkije heeft met wie hij banden onderhoudt. Verzoeker herhaalt in het middel zijn integratie-elementen en brengt in herinnering dat hij sociale banden heeft opgebouwd, daarmee toont hij evenwel niet aan dat de beoordeling van zijn aanvraag artikel 8 van het EVRM schendt of dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot zijn activiteiten aan de Academie van Beeldende Kunst en Media te Genk motiveert de eerste bestreden beslissing:

“Meester E. verwijst naar het feit dat betrokkene ingeschreven is als student Hogere Graad aan het keramiekatelier in de Academie van Beeldende Kunst en Media te Genk (zie verklaring van inschrijving schooljaar 2013/2014). Het gegeven dat betrokkene hogere studies volgt is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”

Verzoeker verklaart zich niet akkoord met deze beoordeling, doch toont de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van dit motief niet aan.

De middelen, in zoverre ze betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing, zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT